

ΕΤΟΣ 58ον

25 Ἀπριλίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 17 (2969)

ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΞΙΑ

Ὁ Χριστός ἀνεβαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα καί βρίσκεται σέ ἓνα ἱερό καί θαυματουργό τόπο, τήν κοιλμβήθρα Βηθεσδά. Ἐκεῖ συναντᾷ γιά ἄλλη μιά φορά τήν ἀρρώστια καί τήν ἀνθρώπινη ἀνάγκη γιά βοήθεια, παρηγοριά καί θεραπεία. Στό διάλογό Του μέ τόν παράλυτο μαθαίνουμε ὅτι ἡ ἀρρώστια του ἦταν ἀπέτελεσμα τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός γιά τριάντα ὀκτώ ὀλόκληρα χρόνια ἦταν κατάκοιτος. Ὁ Χριστός «γνοῦς ὅτι πολλύν χρόνον ἤδη ἔχει, λήγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιής γενέσθαι;».

Ἡ καρτερία στήν ἀσθένεια καί ἡ ἀνοχή τῶν ἄλλων

Ἡ θαυματουργική θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στή Βηθεσδά εἶναι μία ἀπό τίς πολλές θεραπείες πού περιγράφουν τά Εὐαγγέλια. Κάθε φορά, ὅμως, πού τή διαβάζουμε καλοῦμαστε μεταξύ ἄλλων νά ἐμβαθύνουμε στό πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ἀρρώστιας, ὀδύνης καί μοναξιάς, ἀλλῆ καί τῆς ἀνάγκης γιά κατανόηση καί συμπαράσταση. «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», δέν ἔχω ἄνθρωπο νά μέ καταλαβαίνει, νά μοῦ συμπαρασταθεῖ, νά μέ βοηθήσει. Τήν ἴδια κραυγή ἐπιλαμβάνουν ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι ἀνάμεσά μας. Κάποτε, μάλιστα, καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι μέ πικρό παράπονο γιά τό πρόβλημά μας. Τό παράπονο ἀπέναντι στήν ἀδιαφορία τῶν ἄλλων κρύβει μέσα του θλίψη, πόνο, ἀδικία, πικρία, δυσἀρέσκεια, ἴσως, ἀκόμη, καί θυμό γιά τή σκληρότητα τῶν ἄλλων γύρω μας. Ἀνορθώνει ἓνα τεῖχος πού μᾶς ἀπομονώνει ἀπό τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ δέν μᾶς καταλαβαίνουν καί δέν συμπάσχουν μαζί μας. Βέβαια, στήν πραγματικότητα, κάθε φορά πού παραπονιόμαστε ἐμεῖς ὀρθώνουμε ἓνα ἀδιαπέραστο τεῖχος ἀπό τήν ἀδυναμία μας νά ἐπικοινωνήσουμε μέ τοὺς ἄλλους καί νά τοὺς ἀποδεχθοῦμε ὅπως ἀκριβῶς εἶναι.

Στήν περίπτωση τοῦ παραλυτικοῦ ὑπάρχει μιά εἰδοποιός διαφορά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός φαίνεται ὅτι εἶχε μεγάλη ὑπομονή γιά τή μακροχρόνια ἀρρώ-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ε' 1-15)

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἡ ἐπιλεγομένη ἑβραϊστί Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγιὴς ἐγένετο, ᾧ δῆποτε κατείχeto νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἀνθρώπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείραι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ θεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράβαττον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκείνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι· Ἄρον τὸν κράβαττόν σου, καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστὶν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ.

στια πού τόν ταλαιπωροῦσε. Δοκιμάζει, ὅμως, ἀμέτρητες ἀπογοτεύσεις. Ἐνῶ «ἄγγελος κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ», καὶ κάθε φορά «ὁ πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγένετο», αὐτὸς ἔμενε μέ τὸ παράπονο ὅτι «ἄλλος πρὸ αὐτοῦ καταβαίνει» καὶ θεραπεύεται. Τὰ χρόνια περνᾶνε καὶ αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νά προσδοκᾷ καὶ νά περιμένει. Νά ἀνανεώνει τὴν ἐλπίδα του γιὰ ἄλλη μιὰ εὐκαιρία.

Ὅμως ὁ παραλυτικὸς ἦταν ἀνεκτικὸς καὶ μακρόθυμος καὶ μέ τὴν ἀνάληπτη ἀπάθεια καὶ ἐγωιστικὴ ἀδιαφορία τῶν ἀλλῶν. Τριάντα ὀκτὼ χρόνια καθηλωμένος στό κρεβάτι τοῦ πόνου εἶχε κατανοήσει καὶ εἶχε ἀποδεχθεῖ τοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἀκριβῶς ἦταν, σκληροὺς, ἀδιάφορους καὶ ἀνάληπτους. Εἶχε συμφιλιωθεῖ μέ τὴ δοκιμασία τῆς ἀρρώστιας του. Ζοῦσε τίς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, πού κάνει τὸν ἄνθρωπο νά νιώθει μέσα στή μοναξιά του «ἀπερριμένος», ἄχρηστος, ξεχασμένος καὶ περιφρονημένος. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιό τρομακτικὸ αἶσθημα πού μπορεῖ νά νιώσει κάποιος. Καὶ ὅμως, ὁ παραλυτικὸς δέν φωνάζει. Δέν διαμαρτύρεται ἐναντίον τῶν ἀλλῶν. Δέν κρίνει καὶ δέν καταδικάζει τοὺς γύρω του. Μέσα στὴν ἀδυναμία καὶ τὴ δυστυχία του δέν στρέφεται κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ δέν παραπογοῖζεται. Μέ τὴν καρτερικὴ ἀντιμετώπιση τῆς ἀσθενείας του καὶ τὴν ἐπιεί-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τά Ἱεροσόλυμα. Ὑπάρχει δέ εἰς τά Ἱεροσόλυμα κοντά εἰς τήν πύλνν τῶν Προβάτων μία δεξαμενή, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ἑβραϊστί Βηθεσδά καί ἡ ὁποία ἔχει πέντε στοές. Σ' αὐτές ἦταν ξαπλωμένοι μέγαλος ἀριθμός ἀσθενῶν, τυφλῶν, κωλῶν, παραλυτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν νά κινηθῆ τό νερό. Διότι ἕνας ἄγγελος κατέβαινε πότε-πότε εἰς τήν δεξαμενήν καί ἐτάρασσε τό νερό. Ἐκεῖνος λοιπόν πού ἔμπαινε πρῶτος, μετά τήν ταραχήν τοῦ νεροῦ, ἐθεραπεύετο ἀπό οἰονδήποτε νόσημα καί ἄν ὑπέφερε. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας, ὁ ὁποῖος ἐπί τριάντα ὀκτώ χρόνια ἦταν ἀρρωστος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τόν εἶδε κατάκοιτον καί κατάλαβε ὅτι εἶχε ἦδη πολύν χρόνον ἐκεῖ, τοῦ λέγει, «Θέλεις νά γίνης ὑγιής;». Ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν ὁ ἀσθενής, «Κύριε, δέν ἔχω ἄνθρωπον νά μέ βάλῃ εἰς τήν δεξαμενήν, ὅταν τό νερό ταραχθῆ, καί ἐνῶ ἔρχομαι κατεβαίνει ἄλλος πρῖν ἀπό ἐμέ». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Σῆκω ἐπάνω, σῆκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε». Καί ἀμέσως ἔγινε ὑγιής ὁ ἄνθρωπος καί ἐσῆκωσε τό κρεβάτι του καί περπατοῦσε. Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἦτο Σάββατον. Γι' αὐτό ἔλεγαν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τόν θεραπευθέντα, «Εἶναι Σάββατον, δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά σκώσης τό κρεβάτι σου». Αὐτός τούς ἀπεκρίθη, «Ἐκεῖνος πού μέ ἔκανε ὑγιή ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, «Σῆκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε». Τότε τόν ἐρώτησαν, «Ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού σοῦ εἶπε, «Σῆκωσε τό κρεβάτι σου καί περπάτησε»; Ἀλλ' ὁ θεραπευθεῖς δέν ἤξερε ποιός εἶναι, διότι ὑπῆρχε πολὺς κόσμος εἰς τό μέρος ἐκεῖνο καί ὁ Ἰησοῦς ἐξέφυγε. Ὑστερα τόν εὗρηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν ναόν καί τοῦ εἶπε, «Ἰδές, ἔγινες ὑγιής, μή ἁμαρτάνης πλέον, διὰ νά μή σοῦ συμβῆ κάτι χειρότερον». Ἐφυγε ὁ ἄνθρωπος καί εἶπε εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι αὐτός πού τόν ἔκανε ὑγιή.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

κειά του πρὸς τοὺς ἄλλοιους ἄνοιξε τήν καρδιά του νά δεχθεῖ τήν ἀγάπνν τοῦ Χριστοῦ. Περίμενε τήν ἐπίσκεπνν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὑπερνίκηση τῆς μοναξιάς

Οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς μας καί ἡ ὀργάνωση τῆς κοινωνίας μας ἐπιβεβαιώνουν τή φράση τοῦ λογοτέχνη: «ποτέ ἄλλοτε οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν δέν ἦταν τόσο κοντά ὅσο σῆμερα, ἀλλῆ καί ποτέ ἄλλοτε οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων δέν ἦταν τόσο μακριά ὅσο σῆμερα». Αὐτή ἡ αἴσθηση τῆς τρομερῆς μοναξιάς τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ἐπιτείνεται στίς δύσκολες ὥρες τοῦ πόνου, τῆς ἀρρώστιας καί τῶν ποικίλων δυσχερειῶν τῆς ζωῆς. Τότε ὁ ἄνθρωπος πνίγεται μέσα στήν ἀπομόνωσή του καί ἐπαναλαμβάνει τό λόγον τοῦ ἀρχαίου φιλοσόφου «ἄνθρωπον ζητῶ», ἀφοῦ, σάν τόν παραλυτικό, «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Ὁ ὕμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας ζωντανεύει τό διάλογον τοῦ παραλυτικοῦ μέ τόν Χριστό, ἀνανεώνει

25 Ἀπριλίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.
«Μνεία τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας». Μάρκου τοῦ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ (α΄ αἰ.).
Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Πέτρ. ε΄ 6-14 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Μαΐου, Ε΄ ἀπό τοῦ Πάσχα (τῆς Σαμαρείτιδος)
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ιγ΄ 7-16 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.

➔ τὴν πίστη μας καί μᾶς γεμίζει παρηγορία καί ἐλπίδα. Στό ἄκουσμα τῆς φράσης τοῦ παραλύτου «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», παρουσιάζει τόν Χριστό νά τοῦ ἀπαντᾷ «διά σέ ἄνθρωπος γέγονα, καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω».

Ἀγαπητοί ἀδελφοί, στήν κάθε μοναξιά μας ἄς καλλιηργοῦμε τόν ἑαυτό μας. Ὅσο συναισθανόμαστε τότε περισσότερο τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς κατανοεῖ πῶς πολῦ ἀπό τόν κάθε ἄνθρωπο, πού μᾶς συμπαραστέκεται καί συμπάσχει μαζί μας. Ὅσο στρέφουμε τό βλέμμα μας σέ Ἐκεῖνον, γιά νά υπερνικοῦμε τή μοναξιά λέγοντάς του «ἐλήθε ὁ Μόνος πρὸς μόνον, ὅτι μόνος εἰμί καθάπερ ὄρας»· ἔλα εἰς πού εἶσαι Μοναδικός σέ ἐμένα πού εἶμαι μοναχικός, γιατί βλέπεις πῶς εἶμαι μόνος. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Γένεσις - Ἔξοδος - Λευϊτικόν - Ἀριθμοί
Δευτερονόμιο - Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ - Κριταί καί Ρούθ
(Κείμενο - Μετάφραση - Ἀνάλυση - Σχόλια)

ὑπό Ἱερεμίου Φούντα, Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως,
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

➔ Κυκλοφορήθηκε καί ὁ ἑβδομος τόμος: Κριταί καί Ρούθ
➔ Ἡ ἔκδοσις τῆς σειρᾶς συνεχίζεται

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Πῆμα Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr